

Severin Šali | Tihožitje

Leži otožno stara vijolina
v podstrešnem kotu, kjer počiva prah,
kjer vsi predmeti zdijo se ko strah,
ki ogrinjalo tke mu pajčevina.

Molčeča rja se grize v mehke zvoke,
ko na umrlih strunah nežno spiyo,
samo tresljaji v sanjah še ihtijo
za sladkim lokom in za prsti roke.

Usmiljena dobrota je v pogledih
pozabi zapuščenega pohištva.
Na slikah z gloriolami svetništva
pričakovanja žde obrazov bledih.

Vse te stvari bi rade spet vrnile
se v belo sobo, kjer nekoč so stale,
tam zorne deklice so slutnje tkale,
s smehljaji zjutraj se iz sna budile.

Zdaj komaj še prikličejo spomini
te drage znanke, ki tesno objete
med njimi poslušale so zavzete
čarobni spev, cvetoč na vijolini.

Le ko z vrtov vonjava rožna diha
in na željé predmetov mesec sveti,
pokaže se iz žarkov lok napeti
in vse poboža neka senca tiha.

Sanjava vijolina kot tolmun
iz sebe dahne pesmi preigrane.
Srebrne zvoke, v bisere nabrane,
blesteči lok polaga preko strun.